

Den lengste turen jeg har gjort i Kjærstad skoles julehefte 1952

av Sverre Pettersen (10 år)

Det var i fjor. Mor skulle reise til Lødingen, og far var på lostur. Da mor var reist, bestemte Henry og jeg at vi skulle gå på fjellet. Så laget Helene til mat. Hun stekte egg og flesk og la det på maten, og så gikk vi.

Da vi var kommet nord til Holman, lå det en stor flokk ender på Holmskjæret. Henry tok børsa av skuldra, tok sikte og skjøt. Vi sprang borttil og der lå det en and. Henry sa at jeg kunne bære den.

Oppe på fjellet var det varmt, og jeg ble trøtt. Så tok Henry ranselen og vi gikk videre. Da vi var kommet opp på Liola, spiste vi. Henry tok kartet og kompasset og så hvor langt vi skulle gå. Endelig sa han at vi skulle gå opp ved Kjerstadtinden og bakover til Spanbogvatnet, som ligger nesten på andre side av øya, nesten ved Ramsund. Så tok vi til å gå. Da vi var kommet i en dal nedafor tinden sa Henry, at jeg måtte gå stille, for der kunne sitte rype. Et stykke lenger framme så vi at Peggy var borte. Vi plystret på henne. Da hun kom tevende til oss så vi at hun hadde fjær i munnen. Vi gikk bort og så hva hun hadde. Det var ei død rype hun holdt på å gnage på. Så gikk vi opp til Kjerstadtinden, og der stekte vi anda.

Vi gikk videre og til Trollvatnet. Der lå en lom og svømte. Henry spurte om jeg ville skyte. Ja, det ville jeg. Så tok han fram seks skudd og la dem i mekanismen. Så ga han meg børsa.

Jeg tok ordentlig sikte og så skjøt jeg. Da kruttrøyken hadde lagt seg, så vi at den lå og svømte like godt. Jeg skjøt på ny – og den lå der. Henry svømte ut etter den. Da han kom i land, ribba han den. Duna hadde han i en pose. Så stekte vi den til Peggy. Men hun fikk ikke alt på en gang. Resten skulle hun få senere på dagen.

Klokken 1 gikk vi fra Trollvatnet. Plutselig hørte vi at Peggy gjødde. Da vi så etter, var det en reinokse hun sprang etter. Henry plystret på henne. Vi var da kommet så høyt, at vi så Myklebostad. Sola stekte, så vi tok av oss skjortene. Ved en liten elv som rant der, vasket vi oss, og Peggy la seg midt i elva. I et vatn ovafor Myklebostad gikk der en mann med oter.

Nede i skogen gikk det en flokk sauer og kyr. Og Peggy var og der. Nu sa Henry at nu kunne vi begynne å se etter Spanbogvatnet, og på hver haug så jeg etter vatnet.

Vi traff på en plass, der det bare var dvergbjørk. Da vi kom ut av den, var vi

helt forrevet på leggene. Så begynte det å bli nakne bergknauser med enkelte grasletter. Henry sa at det var fint rypeterreng. Med ett hørte vi rypa kakle. En fire-fem ryper fløy opp og satte seg på en bergnabbe. Jeg spentet bandet på Peggy, og Henry lurte seg fram og skjøt, men han traff ingen. Da vi hadde gått et stykke til, var det ei rype til, men den fløy.

Da så jeg hav, og jeg spurte om det var Ramsundet. Da lo Henry og sa, at det var Spanbogvatnet. Det var omtrent tre kilometer langt. Vi fikk ikke tid til å gå helt til det. Jeg fikk skyte et skudd i fjellet. Så spiste vi all maten. Lomen som vi hadde gjemt til Peggy fikk hun, og så gikk vi heim.

Da vi kom til kvilesteinen oppafor fjorden, fant vi restene etter tenna som Henry hadde stekt til Peggy dagen før. Jeg fant tørr eine, og vi laga et stort bål. Kvistene lå vi i en donge til neste gang. Bålet slokte vi, og så gikk vi ned. I Kjerfjorden spiste vi litt blåbær. Ved strømmen lå en motorbåt som skulle fiske ørret i fjorden.

Da vi kom heim var klokken halv elleve. Mor var glad vi kom, for hun hadde vært redd for oss. Vi spiste oss mette og gikk opp og la oss. Og jeg var så sliten, at jeg sovnet med en gang.